

TRI PESMI

Rado Palir

JUTRO, KI GA NE BOŠ DOSEGEL

Pogreznjen v blato svojih misli,
z mreno spomina na očeh
ne vidiš drugega kot sebe,
blodečega v gluhi noči.

Saj bi zavpil, ali obzorje
je gluho: Kakor smrt molči.
Nevede prisiljen si molčati
in čakati, da odpadeš kot jesenski list.

Ko bo pomlad prifrftala,
se boš morda še bolj zmračil:
Niti za eno njeno cvetico
ne bo prostora v tvojem srcu.

Preplašen od lastnih korakov
boš obstal in mislil: tu je prag.
— Ali preden boš potrkal, bo nebo že davno
ugasilo poslednjo luč...

KAJ SO NAM POVEDALA DREVEŠA

Kaj so nam povedala drevesa?
Povedala so nam, pa nismo razumeli.
— Tako nam večkrat kdo pripoveduje,
mi pa ničesar ne razumemo.

— Poraženi od lastnega molčanja
zberemo zadnje ostanke svoje luči,
da izkričimo grozo svoje samote.
Pa se še globlje zarijemo v lastni poraz.

Kaj so nam povedala drevesa?
— Modrina nebesa je razumela.
Razumele so večerne sape. Bilke v polju.
— Mi pa nismo niti zaslutili, da slovo je blizu...

POETJE

Izkričani do molčanja
sedijo na obalah svojih temnih rek.
Noč je vdolbla v njihove obraze
grozeča znamenja samote.

Izgubljeni in brez sledu zavesti
prosijo svoje nevidne malike
za besede, ki bi jih iztrgale
iz koloseka čutenja.

— Zaman! Kar je izgubljenega,
ne vrne se nikoli več!
Molk, obljuden od hrepenenja,
se razrašča v razkropljene misli.

(Bežati od ljudi
še ne pomeni odkriti sebe!
Odriniti obup je
neodpušljiva igra sna!)

— Zato je njihov danes kakor njihov
včeraj. Le odtujenost raste:
Ničesar več ne morejo roke objeti...
Ničesar poljubiti ustnice...

...Izkričani do molčanja
se potapljaajo v brezodmevno noč
in z očmi, okamenelimi od obupa,
pijejo toneče sonce...